

избѣга? Но не. Лаятъ продължаваше да го преследва. Изведнажъ проеца и човѣшки гласъ:

— Хей, кжде бѣгашъ? Чакай бе, човѣче! Не се плаши! Чакай малко!

— Боже, света Богородице, — прошепна бай Григоръ. — Ето че това рогато куче се обърна на човѣкъ. Исква да ме примами...

И съ още по-голѣма сила затича къмъ село. Запъхтѣнъ, полумъртавъ отъ страхъ, треперящъ като младо пѣтле подъ ножъ, той се втурна въ селската кръчма. Тамъ селянитѣ допиваха последната си чашка.

Бай Григоръ се тръшна ни живъ, ни умрѣлъ на единъ столъ, впи погледъ като на дивъ звѣръ въ вратата и прошепна:

— Вижте го, иде ли! Охъ, Божичко, насмалко щѣше да ме стигне и това!

— Какво има? Какво е станало? — наобиколиха го селенитѣ.

Като пийна чаша вино, страхътъ на бай Григора попремина. Той погледна още веднажъ къмъ вратата и започна да разказва:

— Трѣбваше ли ми да се връщамъ по това време отъ воденица? Ама азъ бабаитлъкъ ще продавамъ. Карамъ колата. Като минавахъ край гробищата, свѣтна огънь. После зафука страшенъ вѣтъръ и отъ него изкочи голѣмо куче... съ два извити рога. Биволитѣ ми започнаха да треперятъ като листи. Не могатъ да вървятъ. Бре, ами сега? Уплашихъ се. И какъ нѣма да се плашишъ! Сkochихъ отъ колата и търтихъ да бѣгамъ. Ама като хала се нося, по-бързо и отъ най-бързия конь. Не знамъ, отъ кжде се взеха толкова сили у мене. По едно време чувамъ задъ себе си човѣшки гласъ. Пообърнахъ се и що да видя: кучето се обърнало на човѣкъ съ брада като на козелъ и четири огнени очи. Моли ме да се спра... Пази Боже... Ама азъ не съмъ вчерашенъ! Тичамъ още по-силно и ето ме тукъ... Единъ Богъ знае, що стана съ добитъка!

